

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50
Cuba y Puerto Rico, 2.—Estranger, 2'50

LOS REPUBLICANS A LAS CORTS

l' hora en qu' escribím les presents ratllas no sabém ni podém presumir encare quina serà l' actitud definitiva que adoptarán los representants en lo Parlament de las soluciones republicanas. No se 'ns excusa, empero, que son pochs en número pera conseguir de bonas á primeras resultats definitius.

Si l' partit republicà no hagués viscut tant divudit, lo mateix en ideals qu' en qüestions de conducta; si hagués tingut la previsió de sacrificar tot lo que 'ns separa en aras de lo que 'ns uneix; si partint de aquesta base de concordia hagués constituit una organisiació robusta en la qual se trobessin concentrats los valiosos elements que á Espanya professan las ideas de que l' govern de la nació siga patrimoni inalienable del poble prescindint de viciosos intermediaris, avuy ens seria fàcil presentar á las Corts una minoría de 70 ó 80 diputats á lo menos, y aquesta minoría respectable seria àrbitre de la sort de la nació, com va serho al començar l' any 73, quan se va fer impossible la continuació de la monarquia saboyana.

Desgraciadament, la falta de cohesió, las lluytas estèrils, la diversitat de criteris de una comunió que s' ha distingit sempre mes per las seves aficions doctrinals que pel seu tacte polítich, ha donat per resultat que la forsa parlamentaria que avuy podríà ostentar y fer valer, haja quedat reduïda á la mes mínima expressió possible.

Sent en número tan immens els republicans que 's contan en lo país, la seva representació numèrica en las Corts, resulta verdaderament migrada.

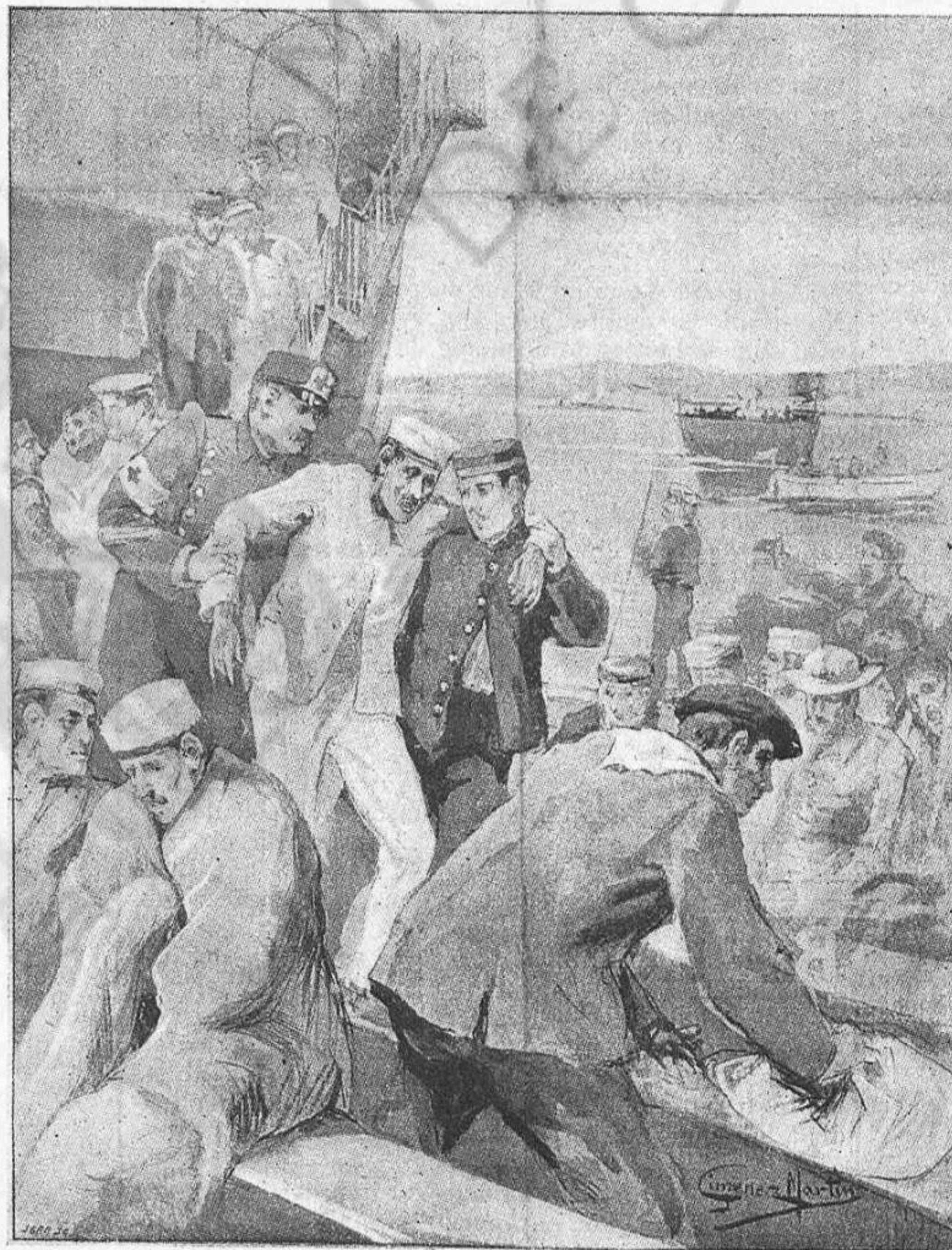
Per aquest motiu seria temerari y fins injust exigir que 'ls nostres diputats fessin miracles.

En cambi, si no posseixen la forsa del número, que pels resultats inmediats es en tot Parlament de poderosa eficacia, posseixen la forsa de la rabò, y aquesta val molt si se sab fer valer degudament.

De aquesta forsa n' ha de dimanar la sort futura del partit republicà espanyol, cridat á salvar á la patria, si es que aquí á Espanya, al perdre's tot, no s' ha perdut hasta l' instint de conservació.

Lo partit republicà no té la més mínima responsabilitat en los tremedos desastres que han sumit á la nació en la ruina, en la degradació y en la miseria. Obra exclusiva dels partits monárquichs que per espai de

¡POBRES SOLDATS!

(Croquis del *Monde Illustré*).
Las tropas conduïdes pel vapor *Alicante*, al desembarcar á la Corunya.

24 anys l' han regida sense contrarietats, ni destorps, han de acceptarne totes las conseqüències.

A ells se deu, avants de la guerra, l' establiment de una administració viciosa é immoral, que va estar abundant de la paciència inagotable del país. Lo govern sigue sempre per ells un negoci de mal gènero. May se cuidaren de buscar la regularitat y l' ordre que havia de salvar l' Hisenda y posar en bona marxa l' adminis-

poder, ens portá á sufrir los desastres mes espantosos que han vingut á tacar per sempre més las glorioas pàgines de nostra història.

Y avuy convoca á las Corts. Unas Corts qu' ell voldría que suggessin mudas; unas Corts condemnadas á celebrar á porta tancada, las més importants de las seves sessions. Y això s' efectua baix l' imperi de la dic-

tadura més injustificada, ja que s' exerceix sobre l' poble mes pacient de la terra.

¿Qué's pretén ab això? ¿Obtenir facultats per ultimar la pau que l' vencedor ens imposa? Això serà lo de menos, ja que contra la forsa no hi cab resistència. Pero no es això sols lo que's desitja. S' exigeix ademés una absolutió general pels autors de les desventures de la nació, y aquesta sí que no es possible.

No pot, ni deu concedirla cap espanyol que alenti en lo seu cor una sombra sols del esperit de justícia. Menos podrà otorgarla cap diputat republicà.

Qui l' ha fet que la pagui. Y no pel gust de fer efectivas las responsabilitats contretas, sino mirant al porvenir de la nació. Impossible es que ls que á tal estat l' han reduït, puguen ni degan continuar mangonejantla com fins ara. Podràn ellis apelar, per intentar-ho, á las votacions de les seves majorias, fabricades com sab tothom: los diputats republicans deuen apelar al país. Y deuen ferho ab la major energia. Que la seva veu desperti la conciencia nacional. Es impossible qu' Espanya segueixi per mes temps abandonantse á una passivitat vergonyosa y degradant, que la conduirà á desapareixer del mapa de les nacions civilisadas.

La minoria republicana farà obra de patriotisme, brindant les nostres solucions salvadores á la conciencia nacional. Cap més camí li queda al país, si ansi regenerar-se. La ráhó es clara com lo sol del mitj-dia. Als diputats republicans incumbeix posarla en evidència.

P. K.

LO DE SANS

La notícia de que á Sans havia succehit alguna cosa anormal, caygué dilluns á Barcelona com una bomba.

Se parlava de partides, de sorpresas, de complots tremebundos; se citaven noms y's donavan detalls; se comentava l' moviment de forças observat en la nit anterior....

¿Qué havia passat?

Aném á condensarho en pocas paraules.

Sembla que l' governador civil, sabedor de que á Sans s' intentava alguna cosa, prengué les seves disposicions, y l' diumenge, entre nou y deu de la nit sorprengué la policia un grup d' homes, mes ó menos armats, que s' havian reunit prop de la Creu Cuberta, y dels quals ben pochs pogueren escapar-se.

Pero no tots els conjurats, si conjuració hi havia, devíen ser allà. A las dotze y mitja de la nit un altre grup d' uns catorze homes se presentà al fielat del Hospital, y després de desarmar als burots, un dels quals resultà ferit, recorregueren la línia de consums prenen les armes als pochs empleats que trobaren.

Avisadas les autoritats, sortien tropas y guardia ci-vil, que han explorat los poblets dels alrededors, arribant fins á Moiñs de Rey, sense trobar rastre dels fugitius, dels quals, després de la sorpresa dels fielats, no se'n té la menor notícia.

Las autoritats militars, en poder de las quals están los presos, han comensatá instruir la correspondiente causa.

S' assegura que ls detinguts, entre ls que foren agafats á la Creu Cuberta y ls que ho han sigut á domicili, ascendenxen á 37.

Y ara com ara, no se sab res més. Lo grupo, partida ó lo que sigui, s' ha fós; lo jutje militar va traballant, los presos estan repartits entre ls quartels dels Docks y las Dressanas... y aquí acaba de moment l' historia de lo de Sans.

Color, tendencias del moviment?

Se fan suposicions per tots els gustos. Uns atribueixen l' algarada als carlistas; altres li donan to anarquista; altres... tantas bocas, tantas opinions.

Un diari ass-gura que, parlant d' aquest assumptu, en Sagasta ha dit:

«Si han existit partidas, indubtablement van formarse ab l' intent de justificar algo.»

¿De justificar qué?

Perque, son tantas las cosas que per aquests procediments poden justificarse!

Y VIVA LA LLIBERTAT!

¡Dring! ¡dring!... (Cop de campaneta.)
—Senyors, s' obra la sessió.

¿Qui ha de parlar?

—Un servidó.

(Rumors als bancs de la dreta.)

—Sobre qué pensa enrahonar?

—Sobre la pau que's prepara.

—Dispensim, pero per ara

aquest punt no's pot tocar.

—Soch diputat!

—Ja ho sabém.

—Y tinch el dret de.... (Rumors.)

—Ordre, silenci, senyors!

—Tot, tot ho discutiré!

—Deyam, donchs, que....

—De la pau

no'n parli; li repeixeix.

—Es inútil! Exigeixo explicacions al banc blau.
Vull que diguin com l' han feta,
vull que...
—Prou!... No s' cansi més.
Veurà... Ab permís del Congrés
tindrà la sessió secreta.
—¡Si, si!
—¡No, no! (Confusió
crits allà, escàndol aquí:
guanyan los que diuhen «si»
y.... lléstos: cau el teló.)

C. G.

FER la condemna de un sol home, l' capitá Dreyfus, fa algúns anys qu' està fondament com moguda la opinó pública de Fransa. Lo judici en que sigué condemnat, per rahons especials que's relacionen amb la seguretat del territori, tingué efecte pel procediment secret. Una gran part de l' opinó acceptà com article de fé la culpabilitat del acusat. Li bastava que l' fallo procedís de un consell de guerra, y l' alta consideració en que té l' honor militar.

En cambi n' hi havia molts que demanaven llum. Los consells de guerra poden obcecarse: los homes no son infalibles. Un dels que ab mes ardor defensava aquest criteri era l' célebre novelista Zola, que sigué víctima del seu zel, en favor de la justicia, essent condemnat, com a difamador, pel tribunal de Versalles.

Las coses anaven seguint això quan tot de un ple-gat s' averiguà que un dels documents principals en que's basava la culpabilitat de n' Dreyfus era fals. Lo coronel Henry, autor de aqueixa falsificació, va confessar-se tal, y al ser conduït á la presó del Mont Valerí, va suicidarse.

Això com per un punt s' escorra una mitja, per la falsetat reconeguda de un document, se'n va á terra tot lo castell de cárrechs que havian acumulat los adversaris del capitá Dreyfus. Y avuy fins els mes recalcitrants reclaman la revisió del procés y exigeixen que s' fassa justicia, caygui qui caygui y costi lo que costi.

Admirable exemple l' que ofereix la nació francesa! No perque s' tracti de una cosa relativament insignificant com es la sort de un home, la nació entera se sent menys estimulada en pró de la justicia. No perque algúns sustentessin una opinó determinada, deixan de rectificarla noblement, en vista de un fet anormal que l' indica que podian anar equivocats.

Allà l' opinó es soberana y s' fa respectar fins pels mes altos poders del Estat. La virtut de las institucions republicanes ha obrat aqueix prodigi. ¡Cóm hem d' envejar als nostres germans francesos, nosaltres, víctimas de las eternas arbitriarietats de uns governs, que han arribat á perdre tota noció de respecte als furs de la opinó nacional, en qüestions tant interessants com son l' integrat del territori y l' régime de las pùblics llibertats!

Tornan de Cuba, y cada barco que arriba, deixa una estela de morts. Y quan els infellos sobreviscuts arriban á divisar las costas de la patria s' veulen obligats á suportar las molestias y las penalitats de una quarantena mes ó menos llarga, que produueix encare noves víctimas.

Desembarcan al ff, y falta tot: los sanatoriis son insuficients.... los llits no arriban pel gran número de malalts que ls necessitan. Desfilan pels carrers verdaderas professioms de cadávers ambulants. Es un horror, mes que un horror, es una infamia lo que passa ab los pobres fills del poble, arrancats á sas famílias, per acudir á la defensa de la patria.

En tot s' ha de notar la mateixa imprevisió per part dels governants. Per imprevisió varem perdre la campanya. Per imprevisió ls últims restos de nostre descalabrat exèrcit venen sufrint encare espantosas baixas, quan ha arribat per ells l' hora suspirada de la re-patriació.

Se poden tolerar moltas culpas; pero lo qu' es aquella no te perdó de Déu.... y no n' hauria de tenir tam poch per part de un sol espanyol que s' precies de humilitat.

A la Seo de Urgell hi havia un comandant de carabiners que coneixia perfectament las tramas dels carlins y ls vigilava de prop. Donchs, bé, l' comandant de carabiners ha sigut rellevat del seu cárrec.

¿A qui s' déu aquest miracle? Al duch de la Seo de Urgell, fill de n' Martinez Campos, diputat per aquell districte, qu' en totes las eleccions s' ha vist apoyat resoltament per l' element carlista.

Això se fa la política en aquella part de Catalunya. Las conseqüencies ja las sentiré un dia ó altre.

Ja ha comensat á ploure. Pero l' xáfech no cau dels núvols del cel, sino dels que tapan la gestió del gobern, que no'n son poch d' espessos.

Plouhen tributs y grans auments en las contribucions de totes menas, ab una furia tal que fan mes dany que una pedregada seca.

Los gremis s' han reunit y han acordat reclamar. Si las reclamacions no surteixen l' efecte desitjat, apelarán á las protestas, y si las protestas no hi valen adoptarán altres resolucions mes enèrgicas.

Tal es, per lo menos, l' esperit que ha predominat en las reunions fins ara celebrades.

Son molts els que, pel cas de veure's desatesos abrigan el propòsit de donar-se de baixa en la contribució y tancar las portas dels establiments.

Perque, lo qu' ells diuen:

Tots los gravámens varen ser votats á títol de contribució de guerra, y en uns moments en que hi havia guerra. Pero la guerra ha tingut ff y no es lògich que ls impostos de guerra subsisteixin.

—Pero y si l' gobern s' empunya en cobrarlos?

—En aquest cas no hi ha mes que un medi: l' medi que s' emplea ab tots els impertinentes: tirarli la porta pels nassos.

Passant en Montero Ríos per Valladolit, va tenir ocasió de presenciar la carinyosa rebuda que aquell poble dispensava als pobres soldats vinguts de las Antillas.

En un rapte de sinceritat, en Montero Ríos va exclamar:

—Aquest poble val mes que tots els governs!

Fa ja molt temps que nosaltres veníem diuent lo mateix. Bé es que l' president del Senat ho reconegui.

Pero si es cert, com ho es, que val mes el poble que tots els governs i per quin motiu no s' ha d' escombrar á tots els governs culpables de la ruina de la nació y no s' ha de deixar lliure al poble, qu' es l' únic capás de salvarla?

EN VUYT HORAS

A la una. —S' assegura que l' Senyor Diaz Moreu vé resolt á di unas coses que a alguns els deixaran frets. Sembla que, caygui qui caygi, vol presentarse al Congrés per aclarir molts misteris de la situació present.

A las dues. —Per personas que han vist al senyor Moreu, se sab que en efecte tracta de parlar molt clà y molt net. Hi ha vivissima impaciencia per sentir la seva veu, que de segú á més de quatre no ha de sentarlos gens bé.

A las tres. —Segueix creyentse que l' senyor Diaz Moreu farà revelacions serias quan se presenti al Congrés. Ab tot, l' il·lustre marin, que sab molt bé ls seus devers, cuydarà de no promoure dificultats al govern.

A las quatre. —Hi ha qui afirma que l' senyor Diaz Moreu dista molt d' estar tan bélich com s' ha dit últimament. Parlarà al Congrés, sens dupte; pero vol ferho no més per coloçar a la marina en el bon lloc que s' mereix.

A las cinches. —Ara s' fa corre que l' senyor Diaz Moreu encara no ha dit de fixo si acudirà ó no al Congrés. De tots modis, si es que al últim hi va, com molta gent creu, no explicarà tantas coses com deyan primerament.

A las sis. —Creuen los intims del senyor Diaz Moreu qu' en tot lo que d' ell se conta hi ha més de fals que de cert. Enrahonarà si l' buscan y l' punxan directament; pero, de no interpelarlo, é que enredar-se? ¿per qué?

A las set. — Es indubitable que l'senyor Díaz Moreu ni está tan armat com diuhens, ni en realitat hi ha de què. En quant à toca 'ls assumptos que s'figurava la gent, ni afirma que 'n desisteixi ni nega que ho vulgi fer.

A las vuit. — Per fi resulta que l'senyor Díaz Moreu pensant las coses ab calma y escoltant sabis consells, ateses las exigencies de la situació present, ha resolt ... tancar la boca, y sé 'l mut y no dir res.

C. GUMÀ.

LA COMISSION

VOL anar á París?

— ¿Qué ho diu de serio, don Práxedes?

— Vaya! Estich formant una comissió per enviarla allà y ho pensat en vosté.

— Naturalment, viatje y gastos....

— Tot pagat: ni cal dirlo. El govern, prou que ho sab, podrá no tenir un céntim, pero á rumbós no hi ha qui 'l guanyi. A mes d'això, 'ls comissionats cobrarán sou.

— No 'm desagradaria.... Pero escolti: ¿que li faria res que en lloc d'anar-hi hauré d'aquí dos anys?

— ¿Per què?

— Perque llavors hi hauré l'exposició universal, y ab viatje y estada d'arròs y á sobre d'això un sou, calculi si amiria grassa la cosa.

— Es impossible, amich meu: lo viatje s'ha de fer precisament ara. Los demés comissionats ja estan á punt.

— Ah, té rahó! ¿Qui son aquests comissionats?

— Lo senyor A, lo senyor B y lo senyor C.

— ¡Excelents companys!

— Jo tingües tan bona mà per triar melons com per triar persones!... No menjaria tan sovint carbassa.

— Y 'ls senyors A, B y C que han de ferhi á París?

— Res.

— ¿Y jo, donchs?

— Ajudarlos quan ells se cansin.

— Don Práxedes, vosté està molt de broma....

— Oh, y tal! Podém ben riure!... Com las cosas van tan bé.

— Pero dres no hi té que fer á París la comissió? ¿Donchs per qué hi va?

— Per això del tractat de pau ab els Estats-Units.

— ¡Ah! ¿Veu? ¿Veu com si que hi té poca ó molta feyna?

— ¿Per sostenir quatre conversas? ¿Per reunir-se cada tarda ab los comissionats estrangers á fumar un cigarret? ¿D' això 'n diu feyna vosté?

— Ara hi penso, li haig d' advertir una cosa: jo no coneix la llengua francesa.

— L'idioma de la comissió ha de ser l'inglés.

— Encara 'sé menos.

— Millor que millor: això li serà més difícil entendres ab los delegats extranjers y las conferencies resultaran més sombries.... y més llargues.

— Pero, ja comprén vosté que passar el temps enrahonant ab una gent que un no sab lo que diu!....

— Tranquilitis, no farà cap paper ridicul. ¿Vosté no entendrà als nort-americans? Ells tampoc l'entendràn á vosté. Estaran en paus.

— ¿Es dir que á vosté no li fa res que no 'ns entenguem?

— ¡Fugit! Si d' entesos ja 'n estém dia.

— Ah!.... ¿Si? Mare de Déu, quin llo....

— Si senyor: vostés han d'anar á París á reunir-se ab los representants yankis.

— Molt bé.

— Una cop reunits, parlan de Cuba, de Puerto-Rico, de Filipinas....

— Sense enténdreus, per supuesto.

— Això mateix. Després s'ocupan una mica de la deuda de Ultramar, dels bens del clero, de las fincas del Estat, de las relacions mercantils....

— Perfectament.

— Y quan hajan passat uns quants mesos y estiguin cansats de conferenciar, agafan altra vegada 'l tren, y cap aquí com si tal cosa.

— Y llavors me presento á vosté y li dono compte de tot.

— ¿A mi? ¡Ay, fill, no es fàcil!

— ¿No?

— ¿Qui sab qui serà govern quan vostés tornin de París?

— Y donchs, lo que jo haja fet allà, 's qui hauré d' explicar?

— ¿No te cap tia vosté?

— Si senyor.

— Donchs.... ho pot anar á explicar á sa tia.

FANTASTICH.

ASTOS de la guerra, á lo menos els coneguts fins ara, y calculats al engròs:

Homes perduts: Cent mil. Pessetas gastades: Dos mil milions.

Y ara calculin lo que s'haurà pogut fer á Espanya, degudament constituida baix un règimen de pau republicana-

na, ab los 200 mil brassos dels 100,000 fills del poble morts miserablement y podent aplicar los 2,000 milions de pessetas al foment de la riquesa pública, á l'obertura de camins y canals, á l'explotació de mines, á la repoblació dels boscos y á la difusió de l'ensenyança.

Espanya serfa un paradís.

Y en cambi, avuy, es un cementiri.

Te rahó en Sagasta, quan invita á 'n en Silvela á designar á un amich de la seva confiança para formar part de la comissió de París. Conservadors y fusionistas han prodhit el mort; just es que fusionistas y conservadors cuidin d' enterrarlo.

No obstant en Silvela ha renunciat al honor que li brindava l'home del tupé. Vol estar á las maduradas y no á las duras. Y de aquí no 'l treuen.

— Home — li ha dit en Sagasta: — tingui en consideració que als Estats Units al formarse la comissió s'han nombrat individuos dels dos partits que turnan en lo poder. ¿Per qué no hém de fer nosaltres lo mateix?

Y en Silvela li ha respondit:

— Deixis de coses: cada terra fa sa guerra. Als Estats Units podrán valer molt; pero com á polítics no 'ns arriban á la sola de la sabata.

Y ben mirat te rahó l'home de la daga. Allá polítics com els que aquí s'estilan no lograrán governar ni un' hora. Senyal, que per arrapar-se á la tallada, no tenen tanta barra com els nostres.

Lo general Jaudenes, capitulador de Manila ha telegrafiat al govern, manifestantli que per conservar la soberania d'Espanya en aquelles illes es necessari un exèrcit de 70,000 homes y una poderosa esquadra.

Si això es veritat, ja poden donar recados á l'última de las nostres possessions.

Pero grol dir que no podria lograrse l'mateix efecte en vanienthi una missió de 70,000 frares?

Casi valdría la pena de intentarlo. Y si no logressim salvar aquelles illes, á lo menos aquí á Espanya faríam net.

La *Iberia*, l'famós periódich revolucionari que va servir d'escambell al home del tupé, ha cessat en la seva publicació. Hasta per carinyo sembla qu'en Sagasta s'havia de interessar en la seva existència. No obstant, si be's considera *La Iberia* havia de ser per ell un recort molest, una especie de acusadora de les seves veleitats.

Al liquidar, la colecció de *La Iberia* ha sigut venduda per 600 pelas.

Moltíssim mes costa en Sagasta y si fos possible vendre'l, ningú 'n donarà tant.

Llegeixo:

«Ve parlantse fa días del regrés á la Península de alguns generals que 's troben á Cuba. La nota dominant per lo que toca á aquestr regrés es que tots ells tornan molt disgustats del govern.»

Per lo mateix que son *generals*, això sí que no te res de *particular*.

En Sagasta ha tingut un descuit imperdonable.

A tots los soldats que arriban á Vigo, extenuats y mitj morts y al mateix temps atrassats de pagas, els hauria de fer desfilar per davant de l'estàtua del senyor Elduayen.

Fora aquesta una gran manera de consolarlos. Sabent que al morir va deixar una fortuna de 50 milions de duros, veurián que 'ls seus sacrificis no han sigut estérils, y exclamarían:

— Honor y gloria al gran home que personalifica als governs de la restauració!

¡Y nosaltres ¡tontos! que 'ns figuravam, que l'senyor Diaz Moreu anava á Madrid resolt á cantar la canya al govern, per la gran part de responsabilitat que li alcansa en los desastres de nostra marina de guerra!

¡Y nosaltres que 'ns creyam que agafaria al petit ministre de Marina de una grapa y se 'l ficaria á la butxaca!....

Això hauria succehit sens dupte, sino hagués passat tot al revés.

En lloc de ficarse al Auñón á la butxaca, l'Auñón, tan buon punt va baixar del tren se 'l va ficar dintre del cotxe.... y ala, cap á veure á 'n en Sagasta.

De la presencia del home del tupé diuhens que 'n va sortir mes tou que de la pallissa de Santiago de Cuba. ¿Podria saberse quinas han sigut las bases de aquesta nova capitulació?

Per lo que puga ser, els frares de Filipinas han venut los seus bens á un sindicat de banquers de Hong Kong.

Es mes que segur que 'ls banquers de aquella posessió inglesa que tan noblement se prestan á guardar las espallasses dels frares de Filipinas, professarán la religió protestant.

¡Y que 'n son de frares, els frares de Filipinas!....

En cambi 'ls espanyols que allà 'ls han sostingut, 'ls han deixat enriquir y per ells han posat en perill de

perdres aquellas ricas colonias ¡qué 'n son de llussos!...

A pesar de las victorias alcansadas una gran part de l'opinió dels Estats Units se mostra indignada, per las negligencias que s'han posat de relieu en lo servei de la Sanitat Militar.

¿Qué dirian si 'ls soldats yankees tornessin á aquell país, en la mateixa forma en que tornan á Espanya 'ls espanyols?

**

L'indignació es tan gran, que días enrera la multitud va xiular á 'n en Mac-Kinley en persona. Una dona del poble va arribar á amenassar-lo ab un ganivet. Lo mes xocant es que detinguda per la policia va ser posada en llibertat instantaneamente.

La policia al obrar això tindria en compte aquella idea de un dels Singlots de 'n Seraff Pitarra:

«No 'n tingüem cap amohino:
no es capás de fé 'l que diu,
puig ara som al istiu
y no 's pot matar tocino.»

SOLUCIONS

A L'INSERTAT EN L'ULTIM NUMERO

1.ª XARADA.—Pe-ta-ca.4.ª GEROGLIFIC.—Per pedras las pedreras.**ENDEVINALLAS****XARADA**

En lo quart-invers-tes d'una iglesia la vaig conéixer, primera no més deu días, y ja sé com s'anomena.

Si de cas no se 'm tres-hu, se diu Tres-quart la morena que ha passat á ser ma tot desde 'l punt que la vaig veurer.

BARBER DEL ARRABAL.

ENDAVINALLA

Tinch dents sense ser persona: me tenen pobres y rics y si 'm perts ó m' abandonas ja passas los teus fatichs.

Soch la mestressa de casa perque 'm coneigas, lector; y això com guardo miseria també guardo molt tresor.

J. MORET DE GRACIA.

TRENCA-CLOSCASD.^a RITA BERRERO

CALAF

Formar ab aquestas lletras degudament combinadas lo títol de un drama castellà.

J. PUJOL.

GEROGLIFIC

Minut, minut, minut
minut y minut

EUROPA ASIA

OCEANIA AFRICA

DEL

NOY DE SANS—*(Cuba)*.**CORRESPONDENCIA PARTICULAR**

Ciutadans Xurrim Burris, Melón Cansado, y Rafel Homedes: — Lo que 'ns enviam aquesta setmana no fa per casa.

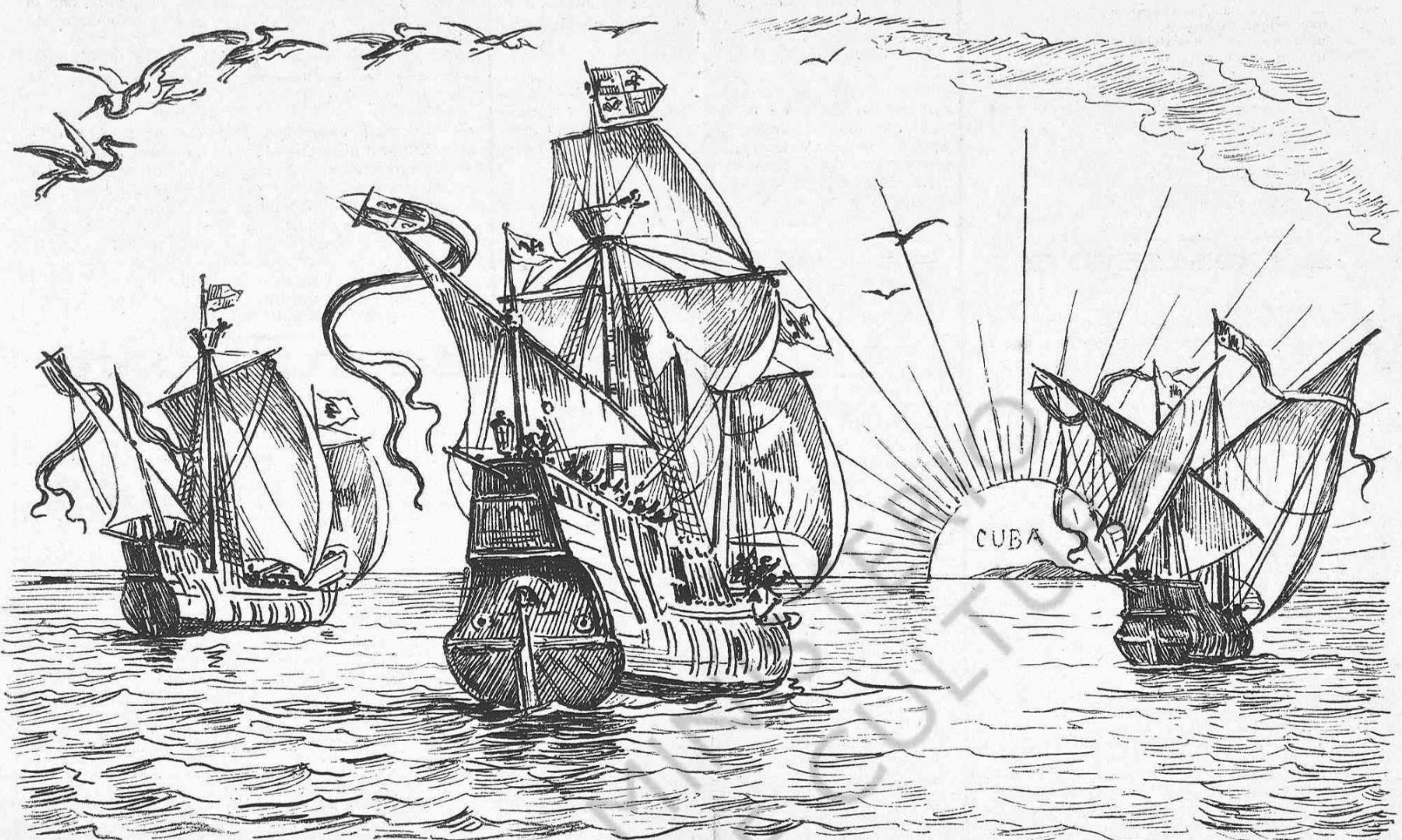
Ciutadans Pepet Panxeta, D. Coll, Tap de Suro vilafranquí, Capellà retirat, Coll Tort, Joan Aubert Manent y D. E. L. Castellà: — Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciutadà P. Salom Morera: — Què 'n deu tenir poca de feyna, que gasta tants romansos! Lo qu' envia aquesta setmana no serveix. S. Beleta: — Lo que vosté demana no es costüm de la casa. — Un tabalot (*Malgrat*): En lo número que vé 'n diré el alguna cosa: avuy ens falta l'espay. — P. B. (Vilafranca): lo mateix li dich. — Abd-al Rhaman: No m' ha convenit é insistir en lo que li deya l' altre dia. — J. V. (Cornella): Me sembla que no val la pena de tornarla a parlar. — J. Angel: Lo sonet no es total sonet: de lo altre, ja li arribara 'l torn. — Enrich Sabaté: Té rahó; parlar d' aixo, ja ha passat de moda. De totas maneres, el fet es curiós. — Lluís Campanyà: Algo aprofitaré. — Q. Mallol: En la Carta no hi veig la punta; lo del vi, com molts altres traballs rebuts, quals autors poden pendre l'ambigü per ells aquesta resposta, no hi ha pogut cabre, sense que aixo vulgi dir que algú dia no ho publiqui. — Ramón de Siscar: No hi ha cap vers que sigui a la mida. — J. Puig Cassanyà: — Q. F. Figueras: Rebut y gracias. — J. Tarpoller: No 'm fa prou felís. — Carbó d' Alsina: Idem de idem — Fidel Delf: D' allo, si: la xarada va be.

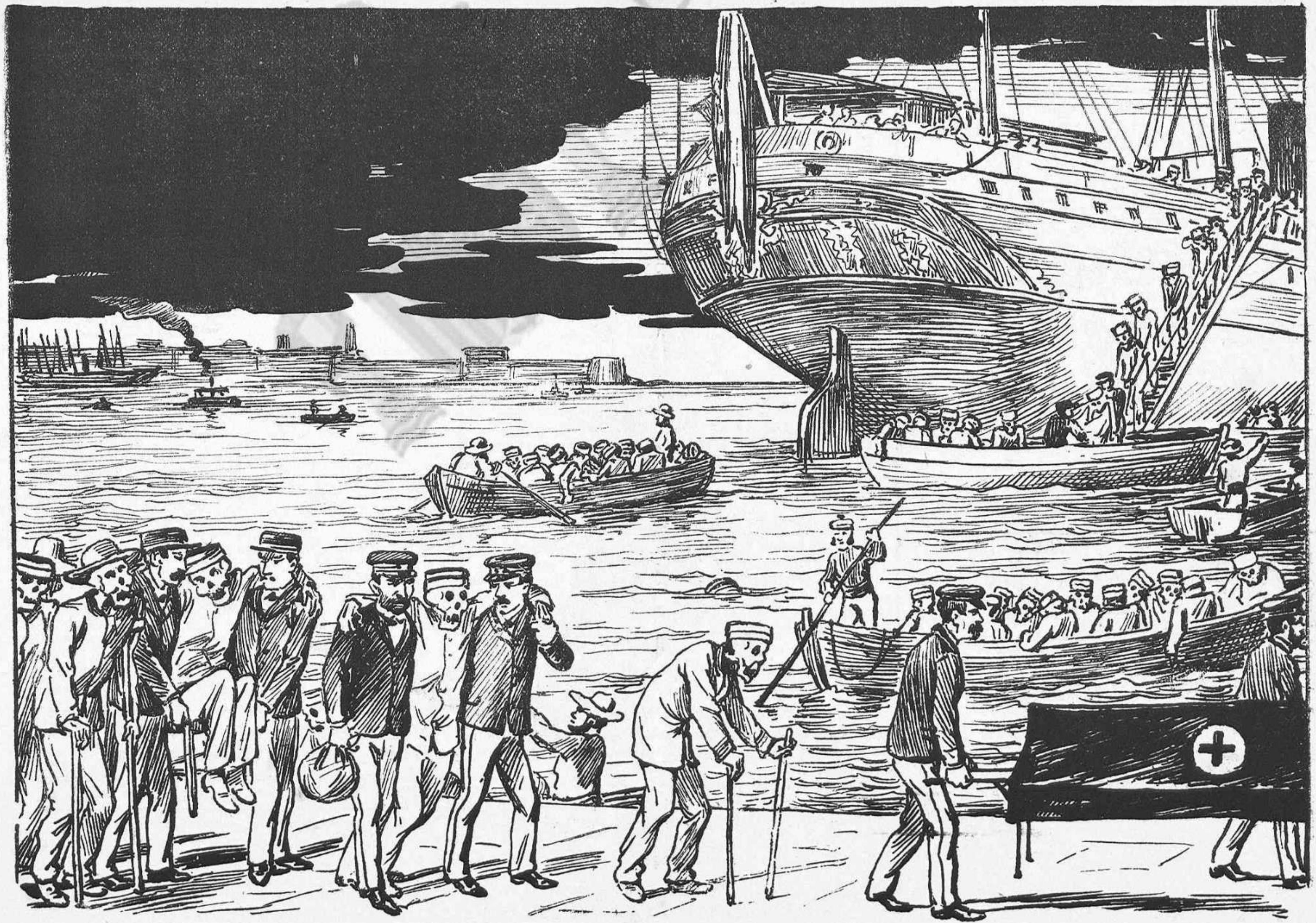
Lo present número ha passat per la censura de la autoritat militar.

ANTONI LOPEZ, editor. Rambla del Mitj, 20

A. López Robert, impresor. — Asalto, 63. — Barcelona.

LO DESCUBRIMENT D' AMÉRICA

Com va comensar

Com ha acabat